

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ

—Τι αγαπάει κανείς από μιὰ γυναίκα; Ένωσ' από ένα σύνολον που παρουσιάζεται εμπρός στα μάτια σου και σε κυριεύει και σε κάνει να μένης έκθαμβος, ή σου αναταράσσει τις αισθήσεις σε βαθμό που χάνεις πιά την εξουσία στον εαυτό σου άπάνω και παραδίνεσαι αιχμάλωτος, ανυπεράσπιστος, πιασμένος, στο δόκανο και σπαρταράς και φτεροκοπάς σαν πουλί κολλημένο στην ξόβεργα που άδικα παλεύει να γλυτώση, σά μυίγα στο μυιγόχαρτο που όσο πασχίζει να ξεφύγη τόσο κολλά πιότερο ως που μένει φτεροπόδαρο πιασμένη και ξεψυχά.

Τό θαυμαστό πλάσμα κι' ο δαίμονας μαζή, σ' τραβάει άπ' όλες τις μεριές και με δύναμι άδάμαστη, ως που να σε πατήσει κάτω από τὰ πόδια της κ' ύστερα να σου δώση τη κλωτοιά: Τι σε τραβάει λοιπόν πιότερο; Έ βέβαια ο βάνυσος, ο χοντρός, ο πρόστυχος θά πιαστή άπ' τ' ανάλογα δίχτυα της τὸ παληκάρι κι' ο νεῖδς ο γεμάτος όρμη που βράζει τὸ αίμα του και κοχλάζει στις φλέβες, δὲ θά πολυσκοτισθῇ γιά λεπτομέρειες.

Κυττάζει τή γυναίκα και όρμαίει με κλειστά μάτια σαν τὸν ταύρο με σκυρτό κεφάλι στο λιβάδι όταν μακρυνά μυρίζεται τὸ κοπάδι άπ' τὰ γελάδια. Ο άνθρωπος ο εραφιναρμένος ζητάει κάτι άλλο. Και πρώτα πρώτα τὰ μάτια!

Τι εἶνε τὰ μάτια, τὰ υγρά μάτια και λαγυμένα, που μέσα άρμενίζουν καράβια σύμφωνα με τὸ τραγοῦδι; Φεάνουν αὐτὰ γιά νὰ ταξιδέψης, νὰ όνειροπλαντάξης, νὰ ιδῇς όράματα και φαντάσματα, νὰ πελαγοδρομήσης στ' ανοιχτά, και στο τέλος νὰ πῆς στα βαθειά και στ' άπата με τὸ γλυκύτερο πνιγμό και με βαθύκαρδο άναστεναγμό. Τὰ ματόφρυδα τὸ καμαρωτὰ που κάτω άπ' τις δυό καμάρες σε καλοῦνε νὰ μπῆς και νὰ καλωσορίσης, σαν τις πόρτες τῶν μαγεμένων παλατιῶν, που κοινοῦνται οἱ βασίλοποῦλες καρτερώντας νὰ μπῆς νὰ τις ξυπνήσης.

Έτσι με τραβήξαν και μένα! Διάρβαια και ξαναδιάρβαια κάτω άπ' τὸ ἴδιο παραθυράκι, τὸ στολισμένο με γλάστρες μυρσινικές, με δυό βασιλικά, κ' ένα γεράνι φουντωτὸ κι' όλάνθιστο ροδοφάνταχτο, άραδιασμένα στο πεζούλι. Και μέσα άπ' τὸ γυαλοπαραθύρι που έπαιζεν άπάνω του τακτικά τὸ λιόγερα με μύρια χρώματα και παιγνιδίσματα κι' αστραποβολήματα, πρόβαλε φωτοπεριχυμένο, χρυσαμένο και ζωγραφιστὸ με τὰ κατάρματα σαν τοῦ κοράκου τὰ φτερά πλούσια σὰ φωτόγυρος Άγίου μαλλιά του, τὸ ἴδιο κεφαλάκι, τὰ καμοροφρυδικά μάτια, και τὰ μακρυνά ματοτσίνουρα που έσκεπαν τή φωτιά και τὸν άκράτητο πόθο.

Τι διάβολο με κυττάζουν άντικρὺ γείτονες και γειτονοπούλες και χαμογελαῖν και κλείνουν τὸ μάτι; Τι διάβολο κάτω άπ' τὸ ἴσόμερο ξεπροβάλλουν σὰ διαβόλοι και τριβόλοι παιδαρέλια και χοριτοπούλα και χασοκογελοῦν και ψιθυρίζουν μυστικά καίε φορὰ που με βλέπουν και περνῶ;

Μά γιατί τάχα κι' αὐτὸ τὸ όμορφο κι' άστραφτερό κεφαλάκι με τήν λαμποκοποῦσα όμορφιά, με τὰ χαρίσματα της Μοίρας τὰ τόσα δὲ χαμογελά ποτὲ γιατί τὰ δυό γραμμένα χεῖλια τὰ κερασόχρωμα βρίσκονται πάντα σφιχτά κλεισμένα, και ποτὲ δὲν άφίνουν νὰ χαράξῃ, ν' άνθίσῃ τὸ ἡλεντὸ χαμόγελο πουνε τὸ «Έλα» και μοιάζει σαν τὸ λιανοτράγουδο στο μεγάλο γλέντι;

Θά τή μάθω τήν αλήθεια. Θά κάνω τὰ δυνατὰ νὰ ραντίσω με τ' άνθια της χαρᾶς τὸ άγγελικό πρόσωπο. Γιά μένα εἶνε τὸ άνοιγμα της πύλης τοῦ οὐρανοῦ, και δὲ θέλω νὰ τὸ βλέπω έτσι. Τίποτε άλλο δὲ θά της ζητήσω παρά νὰ ἰδῶ τὸ ξάνοιγμα και τὸ αἶθρο ασμα, τὸ γέλιο και τή χαρά. Τίποτ' άλλο δὲ θέλω, παρά περνώντας νὰ βλέπω άάμεσα άπ' τὰ βασιλικά και τὰ γεράνια, και τήν ώρα που παίζει ο ήλιος με τὸ γυαλοπαραθύρο και με τὰ κορακένια στρωτά μαλλιά και τὰ κάνει νὰ γυαλίζουν νὰ στίλβουν και ν' άντιφωγίζουν μαβιές άναλαμπές σε βαμμένο άσπύλι, τὰ δυό μάτια νὰ σπείνουν τή χαρά και τὸ

χεῖλος ν' άνθοβολᾷ τὸ χαμόγελο. Τίποτ' άλλο δὲ θέλω!!!

Έδῶ τελειώνει ο μονόλογος τοῦ παληκαριού και δὲ λέει τὸ παραμῦθι οὔτε τή συνέχεια οὔτε τὸ τέλος.

Έκείνοι οἱ γειτόνοι κ' οἱ γειτόνισσες όμως έχουν νὰ λένε πῶς άπό στόμα σε στόμα, κι' άπό μιλιὰ σε μιλιὰ πῆγε και στ' αὐτιά του ἡ αλήθεια. Έκεῖνος ο' άγγελος, κ' ἡ παραδείσια εἰκόνα, εἶνε ένα τέρας, ένα παράλλαμα, μιὰ τρομαχτική και φαρμακερὴ άδικία. Άπ' τή μέση και κάτω ἦταν παράλυτη, κουρέλι, ένα κουβάρι σωριασμένο, στην ἴδια πάντα πολυθρόνα σημά στο παραθύρι τήν ώρα που έπαιζεν ο ήλιος, με τὰ κορακόχρωμα μαλλιά και τήν ώρα που τὰ γεράνια και τὰ βασιλικά άνάσαιναν μυρωμένα με τὸ δέλι. Κ' οἱ γειτόνοι κ' οἱ γειτόνισσες λένε πῶς τὸ παληκάρι δὲν ξαναπέρασε πιά! Μά γιατί; άφου μόνο τὰ μάτια, τὰ ματοτσίνουρα και τὰ μαῦρα γυαλιστερά μαλλιά της έπόθησε νὰ βλέπῃ;

ΛΑΥΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΤΟ ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΣΤΑΝΙΣΛΑΒΑ ΤΟΜΣΚΥ

ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΟΥ Γ. ΔΑΛΕΖΙΟΥ Δ. Φ.

(Έκ τού περι «Αποκρυφισμού» έργου του Τράουνγκοττ Κωνστ. Έστερραϊχ, καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Τυβίγγης).

Ός γνωστόν, τὰ τηλεκινητικά πειράματα τοῦ Κράουφφοντε διενηργήθησαν μετὰ τινος λίαν σημαντικοῦ μέντιουμ, έχοντος τήν μυστηριώδη δύναμιν ν' άνυψῇ ἐξ άποστάσεως άντικείμενα και μίαν δολόκληρον τράπεζαν άκόμη. Δύο άλλοι ἐπιστήμονες, ο' καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας Όχόροβιτς και ο' Γερμανός ἱατρός Σρέγκ-Νότσιγκ ἐξετέλεσαν όμοια πειράματα μετὰ τινος μέντιουμ ἐκ Πολωνίας, παρουσιάζοντος τηλεκινητικά φαινόμενα, άλλ' εἰς πολὺ μικρότερον βαθμόν. Τὸ μέντιουμ τοῦτο εἶνε ἡ Στανισλάβα Τόμσκυ.

Ἡ Στανισλάβα Τόμσκυ, νεαρὰ κόρη, εἶχε καταδικασθῇ κατὰ τὰς ταρχὰς τῆς Βαρσοβίας εἰς φυλάκισιν, μολοντί ἦτο άθώα, αἱ συγκινήσεις δὲ και αἱ περιπέτειαι εἶχον κλονίσει τήν φυσιολογικήν κατάστασίν της τόσο πολὺ, ὥστε παρουσιάσθησαν εἰς αὐτὴν άπόκρυφοι δυνάμεις, μικρὰ δὲ άντικείμενα, εὐρισκόμενα πλησίον της, έφαίνοντο κινούμενα άφ' εαυτῶν. Καθ' ἣν στιγμήν ο' ἱατρός συνέτασσε συνταγὴν διὰ τήν άρρωστον, τὸ μελανοδοχεῖον μετεκινεῖτο κ.τ.λ.

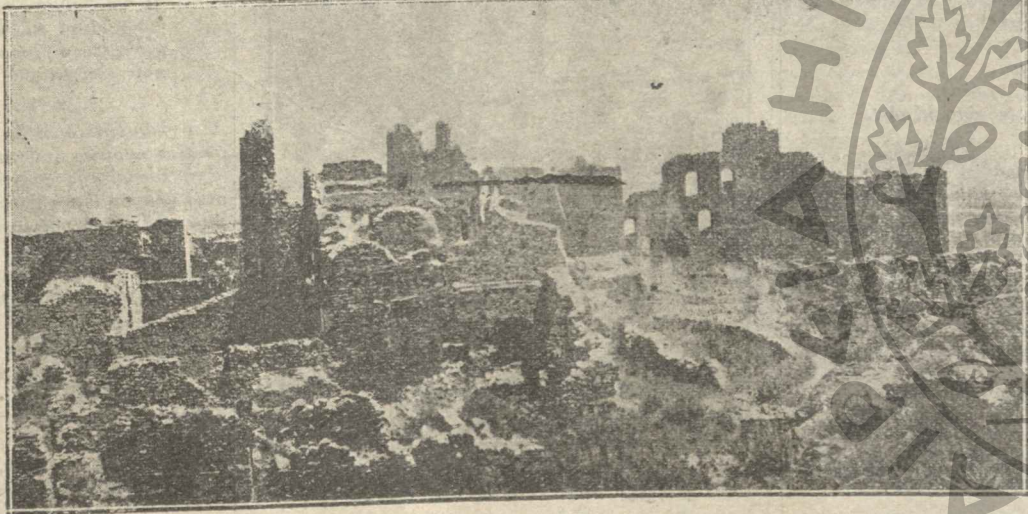
Ο' Όχόροβιτς και μετ' αὐτὸν ο' Σρέγκ-Νότσιγκ, μελετήσαντες μετὰ προσοχῆς τὰ ἐν λόγω φαινόμενα, κατώρθωσαν νὰ εξακριβώσωσιν αὐτὰ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐμπειρικῶς, άλλ' αἱ σχετικαί θεωρίαι τῶν ἐπιστημόνων τούτων εἶνε διάφοροι. Ο' Σρέγκ-Νότσιγκ περιωρίσθη και ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἰς τήν άσφαλή εξακριβώσιν τῶν στοιχειωδῶν γεγονότων τῆς παρατηρήσεως, ἐνῶ ο' Όχόροβιτς, ὡς φιλόσοφος, έδειξε ζωηρὸν ενδιαφέρον διὰ τήν συγκρότησιν συναφοῦς θεωρίας. Κ' οἱ δύο κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Στανισλάβα-Τόμσκυ δύναται πράγματι νὰ μετακινή άντικείμενα, εὐρισκόμενα πολὺ πλησίον αὐτῆς, ἅμα ὡς περιέλθῃ εἰς ὠρισμένον εἶδος ύπνοβατικής καταστάσεως, εἰς ἣν ἡ φυσιολογική άτομικότης αὐτῆς άντικαθίσταται ὑπὸ τῆς άτομικότης δωδεκαετοῦς κορασίου, τῆς «Σάσας». Αὕτη

ἡ μικρὰ «Σάσα» εἶνε ἰδιότροπον, ἰσχυρογνώμον, φιλοπαίγμων γύναιον, τὸ ὁποῖον άπαιτεῖ, ὡς συμπεριφέρονται πρὸς αὐτὸ ὡς πρὸς μικρὸν παιδίον και μόνον τότε δύναται τις νὰ ἔχῃ άποτελέσματα. Όθεν οἱ έρευνῆται ὥφειλον νὰ πειραματισθῶσι μετὰ τήν παιδικήν, ὑπνοβατικὴν άτομικότητα ταύτην. Έπρεπε νὰ κατορθωθῇ, ὥστε ἡ Σάσα νὰ θελήσῃ τήν μετακίνησιν ὠρισμένων άντικειμένων. Παραδόξως ἡ ἐν λόγω ἐνέργεια καθίστατο κατὰ τι πολυπλοκώτερα, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ κίνησις τῶν άντικειμένων—τουλάχιστον κατὰ τήν πεποίθησιν τῆς ρηθείσεως δευτέρας άτομικότητος—δὲν προήρχετο ἐξ αὐτῆς τῆς ἴδιας, άλλ' έπροκαλεῖτο ὑπὸ τινος πνευματιστικοῦ «διπλοῦ Έγῶ», διὰ τῆς οὗται καλουμένης «μικρᾶς Σάσας».

Τόσον ο' Όχόροβιτς, ὅσον και ο' Σρέγκ-Νότσιγκ, προσαρμολογούντες εἰς τὰς δυσχερεῖς ταύτας ψυχικὰς συνθήκας, τοῦ πειραματισμοῦ, κατώρθωσαν, λαβόντες πάντα τὰ ἐν προκειμένῳ ἐνδεικνύόμενα μέτρα, ὥστε ἡ Σάσα νὰ κινή μικρὰ άντικείμενα, εὐρισκόμενα πλησίον αὐτῆς: μολυβδοκόνδυλα, τῶν ὁποίων μάλιστα ἡ αἰχμή ἤγγιζε τεμάχιον χάρτου, κυτία πυρείων, κοχλιάρια, αἵνα άνυψοῦνται εἰς τὸν αέρα. Ἡδύνατο ἐπίσης νὰ διαταράσῃ τήν ἱσορροπίαν ζυγοῦ πλάστιγγος. Παρατηρήθησαν μάλιστα κινήσεις άντικειμένων, αἵνα έκαλύπτοντο ὑπὸ ὑαλίνου κώδωνος. Έννοεῖται, ὅτι εἶχον ληφθῇ ὅλα τὰ μέτρα πρὸς άποφυγὴν χρησιμοποίησεως νημάτων κ.τ.λ. ἐκ μέρους τοῦ μέντιουμ, διὰ τῶν ὁποίων θά ἠδύνατο νὰ προκαλεσθῇ τήν κίνησιν τῶν άντικειμένων. Ἀλλὰ και ἂν έφερε μετ' εαυτῆς τοιαῦτα, δὲν θά ἠδύνατο νὰ τὰ χρησιμοποίησῃ, δεδομένου ὅτι τ' άντικείμενα, πολλὰ τῶν ὁποίων ἦσαν κυνελοεῖδεις σφαῖραι, εὐρίσκοντο κάτωθεν ὑαλίνου κώδωνος. Καί ὅμως έκαμιναν τὰς αὐτὰς κινήσεις και μάλιστα ὅχι ὅλα ὁμοῦ, άλλὰ κατὰ τήν ἐκλογὴν και τήν θέλησιν τοῦ πειραματιστοῦ. Μόνον μίαν και μόνην φορὰν τὸ μέντιουμ ὑπῆρξεν άνικανον νὰ προκαλεσθῇ κινήσεις, δηλαδή ὅτε ο' ὑαλινος κώδων δὲν έκειτο άπ' εὐθείας ἐπὶ τῆς τράπέζης, άλλ' ἦτο τοποθετημένος ἐπὶ ὑαλίνης πλακός, οὕτως, ὥστε έκλεισθῇ σχεδὸν ἐρμητικῶς.

Οἱ δύο άνωτέρω μνημονευθέντες ἐπιστήμονες άνεκάλυψαν, κατὰ τήν ἐκτέλεσιν τῶν πειραμάτων, τόσον διὰ τῆς ὁράσεως, ὅσον και δι' ἐπισταμένης μελέτης φωτογραφιῶν, ὅτι ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Στανισλάβας Τόμσκυ διηυθύνοντο πρὸς τ' άντικείμενα περιεργα νήματα. Ἡ μικροσκοπική έρευνα έδειξεν, ὅτι δὲν έπρόκειτο περὶ νημάτων πραγματικῶν, άλλὰ περὶ εἰδους ὀργάνων τοῦ μέντιουμ. Ο' τρόπος, καθ' ὃν τὰ ὄργανα ταῦτα ἐδρανοῦνται εἰς τ' άντικείμενα, ἐάν δηλαδή συνδέεται μετ' αὐτῶν διὰ προσκολλησεως ἢ μυζήσεως, εἶνε άκόμη πολὺ σκοτεινός. Τὰ ἐν λόγω «νήματα» έχουν συχνάκις σκληροπαγῇ φύσιν, δὲν δύνανται δὲ μόνον νὰ σκάνουν, άλλὰ και νὰ ὠθοῦν άντικείμενα, προκαλοῦντα οὕτω τὸν μετατοπισμόν τῶν. Ἐπίσης έχουν, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Όχόροβιτς, τήν ἱκανότητα νὰ καμπυλῶσωσιν ὑγρὰν μεμβράνην. Τούναντιον άδυνατοῦν νὰ διαπερῶσι συμπαγῇ προσφυλακτήρια, ἐκτός ἂν εὐρίσκωνται ἐπ' αὐτῶν σχισμαί ἢ ὀρήματα. Όθεν ο' Σρέγκ-Νότσιγκ παραδέχεται εὐλόγως, ὅτι ἡ μη άποτελεσματικότης τῶν πειραμάτων, ἅμα ὡς ο' ὑαλινος κώδων τεθῇ ἐφ' ὑαλίνης πλακός, ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οὗτος κλείεται σχεδὸν ἐρμητικῶς, ἐνῶ, τοποθετούμενος ἐπὶ τῆς τράπέζης, άφίνει μικρὰ ανοίγματα, ἐπιτρέποντα τήν διείσδυσιν τῶν νημάτων.

Έντεῦθεν συνάγεται συγχρόνως τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ «νήματα» ταῦτα δὲν εἶνε αναγκαίως εὐθύγραμμα, άλλὰ δύνανται νὰ μεταβάλλωσιν ἐκαστοτε τήν μορφήν των. Ἡ μεγάλη σημασία τῶν γνώσεων, τῶν ὀφειζόμενων εἰς τήν μελέτην τῆς Στανισλάβας Τόμσκυ, συνίσταται ἐν πρώτοις εἰς τὸ ὅτι ἡ άνωτέρω περιγραφείσα ἐνέργεια εἶνε φυσική, δηλαδή δὲν πρόκειται περὶ άμέσου ενεργείας τῆς ψυχῆς τοῦ μέντιουμ ἐπὶ άνοργάνων άντικειμένων, δεδομένου ὅτι και ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ άμεσος ἐπὶ τῶν άντικειμένων τούτων ἐπίδρασις εἶνε σωματική, ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ὀργανισμοῦ προερχομένη. Ἡ ψυχοφυσική αλληλεπίδρασις φαίνεται καθ' ὅλο-

«ΜΥΣΤΡΑΣ».—Γενική άποφίς τοῦ Παλατίου τῶν Παλατιολόγων.

κλήρων συνδεομένη προς την οργανικήν ουσίαν. Μακρὰν εὐρακόμενα ἀντικείμενα κινούνται διὰ ψευδοποδίων, ἀλλ' ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἡ κίνησις αὐτῇ γίνεται κατὰ τελείως ὁμαλὸν μηχανικὸν τρόπον. Κατὰ τοὺς ἐξ ἀποστάσεως μετατοπισμοὺς τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ μέντιου ἀδένεται ἐκαστοτε κατ' ἀναλογία τὸν παρ' αὐτοῦ διὰ ψευδοποδίων ἀνυψομένην ἀντικείμενον, ὡς ἐξηκριβώθη δι' ἐπανειλημένων ζυγίσεων.

Ὅπως αἱ τηλεκινητικαὶ ἐνέργειαι, οὕτω καὶ ἡ ἐξ ἀποστάσεως ψαβοῖς φαίνεται ὀφειλομένη εἰς τὰ ψευδοποδία τοῦ μέντιου. Ἡδὴ ὁ φυσικός "Ο. Λότζε ἀνεκάλυψε τὴν ἀλληλουσίαν ταύτην παρὰ τῇ "Ευστάθι Παλλαντίου. «Ἡμέραν τινά, λέγει ὁ ἐπιστήμων οὗτος, παρατήρησα μίαν ἐκ τοῦ μέντιου προερχομένην καὶ τὰ ἐνδύματά του διαπερῶσαν «προεξοχήν» (protuberance), ἐπὶ ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας. Ἡ προεξοχή αὕτη ἡλιατοῦτο καὶ ἠΐθετο ἐκ περιτοπῆς, καὶ τέλος διεκταθεῖσα ἤγγισεν τὸν κ. Μύρος εἰς τὰ νῦα. Ὁ κ. Μύρος ἐφάνηκεν ἀμέσως, διὰ καίτοις τὸν ἥμισον, καίτοι οὐδὲν ἐγνώριζε σχετικὸν πρὸς τὰ προηγμένα περὶ αὐτὰ καὶ τὰς παρατηρήσεις μου» (Rev. Met. 1921, σελ. 262). Πολλὰ τοιαῦτα παρατηρήσεις ἐγένοντο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ πρόβλημα τῆς τηλεκινητικῆς καὶ ἀνυψομένης συγκαταλέγεται εἰς τὸν σχεδὸν ἀποκλειστικὸν εἰς τὴν τὰν τὸν φυσιολογικὸν προβληματικὸν, δεδομένου, διὰ ἡ φύσις τὸν ψευδοποδίων εἶναι σωματικῇ. Αἱ παρατηρήσεις τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἐρευνητῶν καὶ ἄλλαι παλαιότεραι σχετικαὶ πληροφορίες εἶναι τόσον σημαντικαί, ὥστε ὁ κριτικὸς αὐτῶν ἐλεγκὸς ἀποτελεῖ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην. Εὐρισκόμεθα εἰς νέαν σφαῖραν ψυχοφυσικῶν φαινομένων, ἅτινα δεικνύουν πασιφανῶς ἐξάρτησιν ὅλων τῶν ὁρίων πρὸς ὁλικὰς ἐνεργεῖας ἐκ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου πολὺ μεγαλυτέρων ἢ ὅσων μέγιστον σημεῖον ἐφαντάσθημεν. Ἐν προκειμένῳ ἀνακαλύπτει ἐνδὺς ἀμέσως εἰς τὴν μνήμην μας τὴν θεωρίαν τοῦ Λαμάρκ περὶ τῆς μεταλλάξεως, μεταβολῆς τοῦ οργανισμοῦ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀναγκῶν του. Ὅπως ἐν τῇ διαδοχικῇ ἀκολουθίᾳ τῆς ἐξελίξεως τῶν οργανισμῶν σχηματίζονται περὶ τὰ ἡνικτὰ (κολυμβητικὰ) ὅργανα, ἅμα ὡς ἐπιβλήνται αὐτῇ ἀνάγκη, οὕτω μορφοῦνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ μέντιου ληπτικὰ ὅργανα διαφοροποιῶνται εἰδῶν: λεπτεπίλεπτα νηματοειδῆ ἢ σκληροπαγῆ ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ, ὅστις δι' αὐτῶν ἐπιδιώκεται.

Ἐξ ἁλλοῦ αἱ ῥηθείσαι καταπληκτικαὶ ἀνακαλύψεις διαποτίζουν, ὅσον ἀπορρῶ τὰς ὑπολοιπείσας, κατὰ τρόπον ἀφάνταστον μέχρι σήμερον, τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν ὑποπονησῶν καὶ τῶν ψευδοποδίων, εἰς τὰ ὅποια ὀφείλονται οἱ ἐξ ἀποστάσεως μετατοπισμοί. Τὰ δύο ταῦτα σαινόμενα ἐθεωροῦντο πρότερον ὡς δύο καθ' ὁλοκληρίαν διάφοροι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων ἐνέργειαι, ἀνεὶ οὐδεμία ἀλληλουχία. Σήμερον τὰ πράγματα ἐξηκριβώθησαν. Ὁ "Σρέγκ-Νότιον παραδέχεται, διὰ προκρίται περὶ διαφορῶν βαθμίδων μιάς καὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας. Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἀρχίζει μετὰ τὴν ἀντιβολήσαν λεπτεπίλεπτον νηματοειδῶν ἀπορροήν, ἡ πρῶτῃ βαθμίδι τῶν ὁποίων συνίσταται ἐν τῇ συνόδῃ αὐτῶν εἰς συμπαγέστερα πύσματα, ὅμοια πρὸς τὰ ἐν μεγάλῳ βαθμῷ φωτογραφηθέντα εἰς τὴν περιπτώσιν τῆς Εὐσας Κ. Ἐν τῇ προόδῳ ἐξελίξεως τῶν ὑποπονησῶν γεννῶνται πλάσματα, τὰ ὅποια ἐκ πρώτης ὥρας δὲν εἶναι δυνατόν να διακριθῶσιν ἀπὸ τῶν φυσιολογικῶν ὁργανισμῶν. Εἰς τὰς κατωτέρους βαθμίδας αἱ ὑποπονησῶς δὲν εἶναι ἐν γένει ὁραταί, ἀλλὰ μάλλον ἀπαί. Πάντως ἐνταῦθα δὲν προκρίται περὶ αὐστηρῶς γενετικῶν κανόνων, δεδομένου ὅτι καὶ λεπτεπίλεπτοι ἀκόμη ἀπόρροιαὶ δύνανται να φωτογραφηθῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μόνος τώρα γυνὴ στὶς ἐρημιές
πυλῶναι τότε οἱ δύο περίοισ... μόνος...
— διὸ φύλα πέσανε ξερά... κάποιο κλαδί...
— τί πόνοσ' !.

Μόνος στὰ μοιοπάτια τὰ κρυφὰ
κάτων ἀπ' τὰ δέντρα... κ' ἂν σημάη πέρα...
κάποια κομπάνα—ὡ πὼς θρηνησε μὴν ἡ ψυχὴ!—
μὲς σὴν ἐστέα...

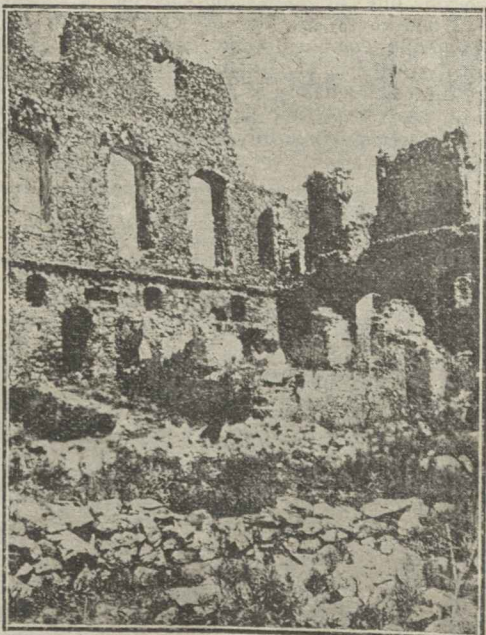
.. Κ' ὅτερον... σὸ σπιτάκι μας σὰ ρ' ὦ...
— μὴ σὴν μὲς σὴν καθρέφτη... σιὰθ' οὐκ εἶ
δύο λούδοι δὲ πὸν ὁρῶντων σιὰθ' ἡλῶ...
ὁ ἄπαντες θῆγρος κάτων στέκετο γιὰ...!

.. Μία μωροδιά... πὸν σὰ χονεὰ ἔχνης μολλιά
κ' ἔχει ἀποκρίνει—ὡ τί καὶ μὲς !... γένωσ' σὲ μία
— ἔξω τὸ δάκρυ τῆς βροχῆς στέζει ξανά
μὲ τὸ δικό μου δάκρυ.

«Στὸ παλιὸ μας σπιτὶ» ΡΙΤ... ΣΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Κ. Ἰωάν. Κίσκ. Βέβαια, ἀρχισες νὰ στικουρ-
γῆς. Ἡ ἐντύπωσις μὲς, εἶνε διὰ πρῆπει νὰ δου-
λέψης ἀκόμη μετ' ὑπομονὴν γιὰ νὰ δώσης καλὴ μορ-
φὴ εἰς τὰ παιδιὰ τῆς φαντασίας σου. Ὅσο γιὰ
τὸ ἄλλο πρόσθε! Πολλοὶ γελιῶνται, διὰ βρίσκουν
ἀνέκδοτα δημοτικὰ τραγούδια. Ἐν τούτοις εὐχα-
ριστῶς θὰ τὰ δεχτοῦμε καὶ σὲ εὐχαριστοῦμε μά-
λιστα. Μακάρι δὲ νὰ εἶνε ἀγνωστα καὶ νὰ ἴδωμεν
τὸ φῶς ἀπὸ τὰς στήλας μας. Κύρ. Πάμο. Πρό-
σεξε. Στὸν τρίτον καὶ τέταρτον στίχον κάθε στροφῆς
σχεδὸν ἀλλάξεις τὸ οὐδὲν. Πι συμβαίνει; Ἀλλ' ἡ-
θινὸ μεθύσι εἶνε. Ἀνεμον. Τὸ ἔλα μὰς συνεκί-
νησεν ἀρκετὰ, ὁ στίχος σου καλὸς καὶ φαίνεται
ὅχι πρωταῖος ἢ πρωταίρια. Τὸ περιεργὸν εἶνε
ὅτι ἀντικρὸν σὸ "Ἐλα σὴν ἴδια σελίδα ἐγραψες
ὁ Γέρος» ἄς τὸν νὰ πᾶν σὺ καλὸ, αὐτὸς τρακίλει.
Δόστω δεκανάρια ἢ στείλε τον, διὰ τὴν γνωστὴν
μέθοδον ἀνεμώσεως. Κ. Ριτ-σο Ἐλῆφθον. Κα-
λύτερο, ὁ Μαρασμός. Πολλὰ ἔσχημα κἀνεις νὰ
νοικίης φιλάτε Καρασ. διὰ ἴδιοι, ἢ οἱ περισσό-
τεροι ἂ θρωποὶ πὸν εἶχαν ταλάντο ἢ καὶ μεγα-
λοῦσαν καὶ ἐγραψαν ἢ ἐποίησαν, ἐγγῆχαν ἀπὸ
τὸ μπερικνὸν καὶ ἀτακτὸν περιβάλλον καὶ οἱ
ἀπαραιτήτως μέγα εἰς τὴν στέγην, τὴν δυστυ-
χίαν, τὴν ἀνέχεια ἀναπαύεται καὶ ἡ ἐμπνευσις
καὶ ἡ δημιουργικότης. Κακὰ τὰ φέματα! Ὑπάρ-
χουν ἐξαιρετικὰ βέβαια ἄλλα, αὐτὲς ὑπάρχουν γιὰ
νὰ ἐξαιρῶν τὸν κανόνα. Ἀν καλοεξετάσεις μά-
λιστα θὰ ἴδῃς διὰ ὁ ρέμπιλος, ὁ ἀτακτός, ὁ ἀλη-
θινὸς καλοεξετάσεις ἐργὸν πάντοτε μονόπλευρο
καὶ πὸν κοιτᾷ τὴν μὴ ὄψιν τῆς ζωῆς καὶ μὴ
τάξι ἀνθρώπων. Ποτὲ δὲν καταγίνεται μετὰ μά-
γερὰ καὶ ποτὲ δὲν ἀνατρέπει τὸν ἀνθρώπον καὶ
δὲν τὸν περιγράφει ψυχράμα, ἀπαθῆστα, καὶ
ἀμερόληπτα. Ὅλοι αὐτοί, δυστυχισμένους, ἀδικημέ-
νοι, ποινεμένοι, βουτηγμένοι στὰ ἐλαττώματα, ἀπο-
διωγμένοι ἀπὸ τῆς οἰκογενεῆς τους, τὰ βάζουν
ἐν ὅλοις, καὶ μετὰ ὅλα. Τὰ γραφόμενα τους εἶνε
τὸ ἀποσταγμα τῆς πίκρας καὶ τὸ αἰώνιο πυρῶνον
«γιατί ἔγινε ἐτοὶ ὁ κόσμος;» ὁ ὁποῖος τοὺς φταίει.
Μὰς ἀπαρτίζεις μερικὸς διασπῶντες ποιητὰς καὶ
συγγραφεῖς ἀληθινῆς προελεύσεως καὶ χαρακτή-
ρος καὶ ἰδιοσυγκρασίας ὑπερλεπιδωτοῦσας
ἔχομεν νὰ σὰς ἀντιπαράταξωμεν καὶ μετὰ ἐκα-
τοντάδας νοικοκύρηδων καὶ καλὰ τακτοποιημένων
ἀνθρώπων καὶ τιμῶν οἰκογενειάρχων, οἱ ὁποῖοι
ἐγίναν διάσημοι. Δὲν συζητεῖται τὸ πρῶγμα ὁ
ἀνθρώπος γράφει καὶ δημιουργεῖ ἀσυγκρίτως
καλύτερα, διὰν εἶνε ἀπερίσπαστος ἀπὸ τὰς ἀνά-
γκας τῆς βιοπάλης. Ὁ μὲν γράφει μετὰ διαγνῶν
πνεύματος καὶ καθαρὰν ἀντιλήψιν, ὁ δὲ γράφει
γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ, νὰ χυτῇ, νὰ ξεσπάσῃ γιὰ
τὴν Μοῖρὰ του. Α. Λεγά. Ἀν δὲν ἀπαυμάησας
γράφωμεν διὰ τὸ Μυστήριον δὲν ἐγκρίνεται. Α.
Πασαδα, τὸ νῆος σου εἶνε καλὸ. Στελ. Ἰδλ. Αρ-
κετὰ καλὰ ἐστρωσε... δι' ὁ καὶ ἐγκρίνεται. Ἀντύπ.
Φτάνει πιά ἔχομεν συλλογὴν ὁλόκληρον. Κατοῖζε.
Σὺ λείπει ἀκόμη τὸ αἰσθητικὸν τῆς καλῆς
ἀκοῆς. Διάβασε τὰ φωνητὰ μόνος σου, ἰδίως
ἡ ζωγραφία τῆς. Τὸ Στ κατεροῖσα καλοῦσιν
ἀλλὰ τὸ σκάττειν ἐκεῖνο τὸ δρομῆρι γιὰ νὰ ται-
ριάσῃ μετὰ τὸ θυμῶν. ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

«Μυστήριον».—Ἡ εἰσοδὸς τοῦ Παλατίου τῶν
Παλαιολόγων.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

*Εν Β 734 γ 73 ἀντὶ ἰσοδότης ἀνὰ γν. ἰσοδότης
» 748 » 73 » Heule » Heule
» 770 » 78 » Πολυβοῦρας » Πολυβοῦρας
» » 80, » Πόλις » Πόλις
» » 85, » Πόλις » Πόλις
» » γ 4, » Τεῖχος » Τεῖχος
» 789 » 30, » Θουκυδίδου » Θουκυδίδου
» » β 81, » Ἐκόντες » Ἐκόντες
» 890 γ 94, » Φρικονίς » Φρικονίς
» » 97, » Αἰλῆς » Αἰλῆς
» 801 » 2, » Βουτικὴ ἀποκία » Βουτικὴ ἀποκία
» 835 γ 27, » Ἐσφορ, » Ἐσφορ
» » 48, » Τροφ, » Τροφ
» Γ 725 » 60, » Ruchert-Meisse » Ruchert-Meisse
» » β 5, » κάνα » κάνα
» » 36, » Αἰλ, » Αἰλ
» 757 » 69, » φιλώπιδες » φιλώπιδες
» » 88, » φιλώπιδες » φιλώπιδες
» » β 50, » φιλώπιδες ἢ φιλώπιδες ἀνὰ γν. φιλώ-
πιδες ἢ φιλώπιδες

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

Φωτῶς... χλωμῶς... θλιμμένους... κ' ὁραφῆς,
πὸν ὁρῶντες σὸν καὶ μὲς σου,
...πὸς σὰς πὸν... καὶ γὰρ μὲς σὴν ἀρρώστια σου
καὶ σὺ χαμὸ σὰς...
—Χειλάρια ὁρῶν... πὸν ὡς ὁρῶν πρῶτα ἀνθίσαν
μάτια σφυστά... πὸν σὴν τριγυρίζοντες,
—τὶ μαρσμοῖ!... πνῆξ πὸν νῆς κοινότητα
καὶ δὲν περικνῶν... δὲν ἱλκίζον...
Κ' ἔρχεται ἡ ἐσπέρα ἀργή, θλιμμένη ὡς χιτ...
—ἔρχεται ἡ ἐσπέρα ἀργή, θλιμμένη ὡς χιτ...
—ἔρχεται ἡ ἐσπέρα ἀργή, θλιμμένη ὡς χιτ...
κάποτε κάποιος βήλας... κάποιος στέγαμα...
σὴν ἡνιόχ...
Κ' ἔρχεται ἡ ἐσπέρα ἀργή θλιμμένη ὡς χιτ...
καὶ γένουν σὴν παρὰ θῶρον θλιμμένες,
κάποια τραγούδια γιὰ ν' ἀκούσων μακρυνά...
Καὶ γένουν σὴν παρὰ θῶρον κ' ἀκούν...
—τὶ νοσταλγίης βαθεῖα ἐπὶ πνοῇ... τρεμίζον...
κ' ἀναθυμῶνται τὴ ζωὴ... θαμπές, βουβίε...
καὶ σκῶνται καὶ δακρύζον... ΡΙΤ... ΣΟΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Νά! τὸ βαρὸν οὐρῶν... Οὐ δὲν τοὺς δακρυζομένους
Νοῦθων βαθεῖα μὲς σὴν ψυχῇ, πὸς τὰς καὶ
Γιὰ πάντα πιά, καὶ βαρὸν κ' ἀμύλνουν, ἀγνῶ,
Ἡ πρῶτῃ ἀγάπῃ: λούλουθο, διαμῆναι ἀλλήλῳ!
Νοῦθων βαθεῖα πὸς χάνεται σὴν ὑπαρξί τὸν
Καὶ—δὲν ἔξουν νὰ τὸ πὸν κ' ὁμοῦ τὸ νοῦθων
Καὶ πὸν τὸς ὁρῶντες τ' ὁρῶντες τὸ παλῆ
Καὶ πὸν δὲν θὰ ξαναῶν, ὅσο κ' ἂν ἴδῃ, ὅσο!
Τὸ γὰρ τὸ πᾶν γιὰ πάντα πιά πᾶν
Μὲ τὸν ἀπὸ τοῦ βαρῶν, τ' ὁρῶντες ἐκεῖνο καὶ
Πὸν σὴν τὸ δάκρυ ἦσαν ἰσὺ, σὴν λούλουθο ἢ χιτ,
Σὴν ἡ ἀγάπη τὴν πνοὴ τοῦ μωροῦσιν μπάτ.
Τὸ νοῦθων... Κ' ἂν τὰ χιτ τὸν νῦνται νὰ
—ὁ ἔνας σὸν ἄλλο—ὁσο μποροῦν, ὁμοῦ βαθεῖα θῶν
Κ' αὐτὰ τὰ λόγια, πὸν τὰ λὲν πὸνθῶντας νὰ οὐκ
Τὸ σπαράγμω τους, πὸν πὸν τοὺς κάνουν καὶ πὸν
ΣΣ—ΜΣ

ΤΡΙΟΛΕΤΤΑ

Μία ἐξομολογὴς κορινθία ἐξομολογῶν,
πὸν κλαί μὲς ζωγραφίας θλιμμένη μῆνα,
σὴν πὸς καὶ σὴν σὴν ἀνὰ κομπῆματα
μὲς ἐξομολογὴς κορινθία ἐξομολογῶν,
γιὰ κάποια κ' ἀνιστόρητα παλῆτα,
μὲς ἐξομολογὴς κορινθία ἐξομολογῶν,
πὸν κλαί μὲς ζωγραφίας θλιμμένη μῆνα.
10—8—27
Σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
κ' ἡ λῆμψις τῆς φεγγόβολῃ, μὴ ζωγραφία πᾶν,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
μὲς μὴ ἀγνοῖα πὸν πᾶν καὶ μὴ γιορτὴ καί,
27—8—27
Τοιμοματίζεις τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίν,
σὸν οὐρανὸν, βαθεῖα σὲ μὴ ἀνὰ τὸν καὶ πᾶν,
τὸ χλωμοδωρήτη ὄψιν σου, Μαντιόνα, εἶνε γραμμένη,
καὶ σὲ μὴ δέχοι μυστικὴ τὴ δέμα μᾶν σὴν δέμα,
πὸν σὴν νὰ κλαίει καὶ νὰ γέλει, γιὰ μὴ γὰρ κρυφῇ,
σὴν χλωμοδωρήτη

ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Καθώς γυροφόρα στο παλιό Βυζαντινό Κάστρο της Μυτιλήνης, έχοντας στο νου μου ένα σωρό πράγματα: Την Είσηγή την 'Αθηναία, τους Γενοβέζους με τον ελεεινό Γατελούτσο και τον Τορτοκα καταχτητή, μία φωνή με φώναζε με τ' όνομά μου μέσ' απ' τα πόδια μου.

Γύρισα ξαφνιασμένος, γυρεύοντας. Ζερβά μου, ένα μεγάλο πέτρινο χιτίριο σαν άποδηκη, με κάτι παραθυρόκια ψηλά, σιδερόφρακτα, που καθώς πήγαινα αφηρημένος δεν το είχα προσέξει.

— 'Εδώ! 'Εδώ! Ξαν' έπεν η φωνή μέσ' απ' τα πόδια μου!

— 'Εσκυψα στη ρίζα του τοίχου. Σ' ένα θολωτό παραθυράκι, ένα πρόσωπο ήταν κολλημένο στα χοντρά σιδερένια κάγκελα με το σμάτι του, που μύλιες χοροίσιες, κολλουρισμένες κάτω από το θόλο.

— Πούς είσαι που με φωνάζεις; Πού με ξέρεις; ρώτησα με δυσαφορία.

— 'Ε! και δεν είμ' εγώ, ο γυνός του Μαστρο-Δημήτρη; Δε με θυμάσαι;

— Από μαθητής του Γυμνασίου είχα νάλθω στη Μυτιλήνη σαστά τρία χρόνια, κ' έφαγα στο μυαλό μου να βρω, όσο κοιτάζα το πρόσωπο που ήταν κολλημένο στα κάγκελα.

— 'Ο ήλιος, που έγινε, το χτυπούσε κ' έλαμπε από νεύση και θρόση. Αυό έξαισία μαύρα μάτια, κάτω από δυό τέλει γοαυμένα φρύδια, με κοιτάζαν.

— 'Ο γυνός του Μαστροδημήτρη... Δε θυμόμουν, είπα.

— Καλέ δεν είμ' εγώ που έφτασα στίς σάς τη σειρά με τον πατέρα μου; Αυό έφτασε.

— Είσαι μήπως ο 'Αποστόλης;

— 'Ο νέος χαμογέλασε, δείχνοντάς μου μία σειρά δόντια δόλοσπρα.

— Πού να φανταστώ! Μα δέ μου λές τί κανείς αυτό μένα;

— Είμαι φυλακισμένος...

— Φυλακισμένος;

— Είπε οχτώ μέρες σήμερα που με κατεβόσανε στο μπουντρούμι, ξεχολούθησε γρήγορα γρήγορα. Προσέτρεπα με είχανε μαζί με τους άλλους, άπάντοι. Μα κάποιος μου είπε κάτι πειραγματικό και χύμια να τον σκοτώσω...

— 'Αν δέ με πρόκαναν... Τέλος! Τώρα μ' έχουν εδω και κάνουν φρόνιμα, πρότσες. Είμ' όρες που βλέπω αίμα...

— Βλέπεις αίμα...; είπα μηχανικά.

— Άνισος και με πειράζουν... Μα καμιά φορά και χωρίς να με πειράζουν, άποκρίθηκε και το πρόσωπό του, στον ήλιο, σκοτεινιάσε. Γι' αυτό, σε παρακαλώ...

— 'Εσένα ο πατέρας σου είνε φίλος με τον Παπά. 'Ας το πη δυό λόγια να με στείλουν στη Ρόδο ή στο Μπουντρούμι (!) κ' άς με κλείσουν επί ζωής και στα μπουντρούμια...

— Δέ με νοιάζει. Γιατί εδω, άνισος και μ' άνεβράσουν άπάντοι, θά σκοτώσω... κ' άλλους! συμπλήρωσε με χαμηλωμένη φωνή.

— 'Υστε... σ' έχουνε φυλακή... γιατί σκοτώσεις; ρώτησα κάνοντας μία αυτόματη κίνηση προς τα πίσω.

— Με δικάσανε δεκαπέντε χρόνια και τί! 'Επάνω σε μία απλή ύπνισια...! 'Αλλοιώς... Μα έκει στη Ρόδο, θά ήσυχάσω... Γιατί... 'Εχω καλύτερα τη Ρόδο απ' το Μπουντρούμι...

— Τί είν' έκει και θά ήσυχάσης;

— Σ' αυτά τα δυό μέρα βρίσκονται οι φυλακές για τους βαρουνιόντες... Κι' αν θέλ' ο Παπάς...

— 'Ο Παπάς ήτον ο Τορτοκας ποιητής Κεράλ Μπέης, διορισμένος απ' το Γιάντι τότε διοικητής του νησιού, που θά πη έξοριστος για τις φιλελεύθερες ιδέες που περιείχαν τα έργα του. Παπάς δεν ήγινε, θαρρώ, ποτέ. 'Ο 'Αποστόλης όμως ήτον καλά πληροφορημένος, γυρεύοντας τη μεσολάβηση του πατέρα. 'Ο Κεράλ, ταχτικά κάθε Σαββατοβράδυ, συνεισίδους νάγεται στίς και να μιλά για ποίηση και για τη φίλια του με τον Ούγκω, στο Παρίσι, γυρίζοντας δλόγους στο τραπέζι, γεμάτοι μεζέδες, και πίνοντας τσίπουρο.

— Θά το πω του πατέρα, είπα... Μα τό καταλαβαίνεις κ' εσύ, δεν μπορώ τίποτε να σου υποσχεθώ από τώρα... Θά προσπαθήσω.

— Θά σου το χροιστώ μεγάλη χάρη...

— Θέλω να σου δώσω μερικά τανάρια και μόνε 'Αποστόλη, μ' δεν ξέρω αν... είπα κοιτάζοντας μ' ύπνισια γύρω μου...

— 'Όσο γι' αυτό, είχα, μαντεύοντας την άνησυχία μου για

τους Τορτοκας σκοπούς, που άλλως τε και δεν ήπληχαν, σπάνια περνούν απ' εδω... 'Επειτα κι' αν δούν κανένα να μ'ας μιλά, κάνουνε πώς δέ βλέπουν... Στο βάθος είνε καλοί άνθρωποι...

— Μιά κι' ο 'Αποστόλης δεν κάνει, έβγαλα τα λίγα χρήματα, που είχα, και τ' άκούμπησα με τρόπο στο παράθυρο. Φάνηκε πώς δεν πρόσεξε.

— Όμως μου χαμογέλασε με τ' ώραίο, σαν κοριτσιού, χαμογέλο του, όσο ένας σίχτος με πλημυρούσε, για τη νεαρή άκόμη καρδιά μου σχεδόν πρωτόφαντος, να συλλογιέμαι πώς ο 'Αποστόλης σκότωσε... σκότωσε άνθρωπο! πώς μπόρεσε!

— και πώς τώρα πιά, τέλειωσε, γιά δεκαπέντε χρόνια θά εΐτανε χαμένος από τον κόσμο, εδω ή άλλου, αδιάφορο!—μέσ' στα μπουντρούμια! 'Εξαφνα μία σκέψη με παρηγόρησε:

— Μπορεί να σου τα λigoτέψουν... τα χρόνια... είπα. Και στο τέλος να σου δώσουν και χάρη... Τώρα το είδαμε:

— Χίμ! Θά μου τα λigoτέψουν... μήτε να λέγεται άνισος μάθουν... μοιρομύρισε διαπορούμενα, συννεφιασμένος.

— 'Εξαφνα, αν και πολύ νέος άκόμη για μία τέτοια διαίσθηση, κατάλαβα γιά ποιά λόγια έπόμενε να τον στείλουν στη Ρόδο... 'Οχι πώς δεν ήταν και γιά το αίμα που έβλεπε. Μα ένοιωθα πώς δεν ήτανε μόνο γι' αυτό.

— Καίμνε, 'Αποστόλη, πώς τόκωνες...

— Σάμπως ξέρω κ' εγώ ο ίδιος...

— Στο θυμό σου, βέβαια, καταλαβαίνω... ή θά ήσουν τιμωμένος...

— Πιομένος; Δεν ήταν ποτέ μου, έξω από ένα κρασί, σάντερωγα, είπε δείχνοντας τα δόντια δόλοσπρα δόντια του. 'Επειτα συνέφιασε πάλι και πρόσεξε: 'Ημουν κυνήγι...

— Κυνήγι;

— Μιά Κυριακή πρωί, μ' ένα μου σύντροφο. Είχαμε βγή για πεζάκιας, στο ρουμάνι πέρα, πίσω από την 'Αμυγή...

— Το βουνό;

— Μα δεν έχει δά και χωριό με τέτοιο όνομα, είπε σοβαρά. 'Εξαφνα σ' ένα μονοπάτι χαορίσμε. 'Εκείνος απ' έκει κ' εγώ από δω, ίσια τον κατήφορο, μέσ' στα τσαλιά, με το σκύλο μου. Θά έμιαζε έτσι ως μία ώρα, χωρίς να βγάλω φτερό...

— 'Εκανε γερό κρύο και γι' αυτό άπορούσα...

— 'Εξαφνα άκούω τα τσαλιά να σαλεύουν πιο κάτω χρίτες, χρίτες, σά να τα παραμερίζε κάποιος περνώνας με τα πόδια του. Σε λίγο ξεχώρισα...

— 'Ενας άνθρωπος άνβαινε προς το μέρος μου, Περγατοδός σκυφτός απ' τη μέση, φορτωμένος ξύλα, με το κεφάλι κάτω. Τό φέσι του, χωρίς φούντα, από μακριά κοκκινίσε. Τορτοκας θ' ήνε, σκέφτηκα, χωρίς νάχω στο νου μου τίποτε...

— Νά ήταν ταχύτε βέβαια πώς δεν είχα στο νου μου τίποτε; Ναι! ναι! Δεν είχα! 'Απόδειξε πώς μία στιγμή δότερα που σήκωσε λίγο το κεφάλι του κ' είδα το πρόσωπό του μοιρομύρισε: Γηραιός ο κακοήγορος...! 'Εθλω να σου πω...

— Αυό μ' έπιασε μονομιάς, εξαφνα. Και χωρίς να προσέξω να τό χαλοσυλλογιστώ είδα πώς είχα σπρώξει κιόλας το τσιφάκι μου καθώς ξανάκουμη το κεφάλι και πώς το κεφάλι του βρισκόταν ίσια στη μούκα μου... Δόσσα μία στιγμή...

— Μπιά! Τορτοκας δεν είνε; σά να μοιρομύρισε κάποιος στ' αυτό μου... 'Ενας λιγώτερο! Και τον έβλαψα χάρμου.

— Σάθηκε και με κοιτάξε. Τα μάτια του, τα υγρά από δροσιά κ' από νεύση έλαμπαν...

— 'Ο σκύλος μου έτρεξε, μύρισε το αίμα κ' άρχισε να ουρλιάζει, ξεχολούθησε. Τόν έβγαλα μπροστά με τις πέτρες.

— 'Εται... χωρίς άφορμή; ρώτησα με κομμένη φωνή, σά να έβλεπα μπρος μου το φοβερό, το ήλιθιο αυτό κακούργημα...

— Χωρίς... έξω έκεινος που άκουσα στ' αυτό μου, πώς ήταν Τορτοκας...

— Κ' έπειτα;

— 'Επειτα τίποτε. 'Ο σύντροφός μου δταν ύστερα από άλλη μία ώρα άπαντηθήκαμε ρώτησε:

— 'Ακουσα μία τουφεκιά. Τί σκότωσε;

— 'Εγώ; Δέ σταύρωσα μήτε σπινό... 'Όσο γιά την τουφεκιά κ' εγώ την άκουσα... Μ' από κυνηγούς στο ρουμάνι, άλλο τίποτα...

— Κόνησε το κεφάλι του σά να ήτανε μαζί μου σύμφωνος:

— 'Ότσόσο, δταν ήτανε να ξαναρχίσουμε το κυνήγι, είπα:

— 'Αδικο, θαρρώ, γυρίζουμε εδω... Δεν πάμε καλύτερα στην Κράτηγο;

— 'Αμ' δεν πάμε, μου είπε; 'Ετσι κ' έτσι δεν έχει κυνήγι σήμερα.

Είχα πει στην Κράτηγο επειδή είνε κοντά ή Βαριά, που ο σύντροφός μου αγαπούσε κάποτε.

Τραβήξαμε, λοιπόν, για την Κράτηγο... Είχα πέσει μπροστά, μ'ι τυχόν κ' ο σύντροφός μου πάει απ' έκει που ήταν ο σκοτεινός. Τώρα που σου τό λέω, κ' εγώ ο ίδιος θαυμάζω που ήμα για πρώτη φορά τόσο ψυχραιμία.

— Άκουα χαλιωμένος. Κάτι πήγα να πω μ'α δεν μπόρεσα. 'Η φωνή μου δεν έβγαίνε. 'Ο 'Αποστόλης χαμογέλασε κ' ξεχολούθησε.

— 'Υστερ' από τρεις μέρες, την Τετάρτη πρωί, ο σύντροφός μου έχεταί στο μαραγκούδικο και μου λέει, πένοντας με παράμερα, αλαφιασμένος από το φόβο.

— Τάμαρες; Κονάκι κ' άστυνονίες, όλα είν' άνω κάτω.

— Μπιά; Και γιατί; Έκανα.

— Γιά ένα Τορτοκα, που βρήκανε σκοτωμένο, μου λέει.

— 'Ε; και μ' αυτό; 'Εσ' τον σκότωσε και κανείς έτσι; του είπα.

— Μα δεν ξέρεις γιατί;...

— 'Α! έχει γιατί; ρώτησα μονοδιασμένος.

— Τό σκοτεινό τον ήσανε στο ρουμάνι, έκει που είμαστε κυνήγι την Κυριακή... Τόν ήσαν πές βράδυ, με το κεφάλι σπασμένο και μ' ένα φοριτό ξύλα στη αγκύ του, πεσμένο προνύματα.

— Μιά κ' ήταν 'Τορτοκας... και τα ταίρια του, είπα.

— Δεν λέω όχι, μά... κόμπιασε.

— Δεν έχει μά... Τόν σκότωσε εσύ; 'Οχι. 'Εγώ; Μήτε...

— Αν όμως μάθουν πώς είχαμε πάει κυνήγι έκει;

— 'Εμείς; Κάθε άλλο! 'Εμείς δεν πατήσαμε το ποδάρι μας στο ρουμάνι την Κυριακή. Είχαμε πάει απ' εδω ίσια τη νύχτα στην Κράτηγο.

— 'Υστερα γυρίσαμε στη Βαριά. Κατάλαβε; του είπα με δύναμη κοιτάζοντάς τον ίσια στα μάτια...

— Οι μέρες κύλισαν χωρίς κανείς να μ'ας ένοχλήση. Πέμπτη, Παρασκευή, έπειτα το Σάββατο. Την Κυριακή, απ' τη νύχτα ξαναβγήκα πάλι κυνήγι, αυτή τη φορά χωρίς σύντροφο... Τράβηξα κατά την Πηνή...

— Την Πηνή;

— Και νάμια σίγουρος πώς θά βρω Τορτοκα.

— Γιά... και βρήκες; κατόρθωσα ν' άρθώσω τραυλιώνοντας.

— Ένα... προς το βράδυ... άφου τσακίστηκα να ψάχνω, είπε.

— 'Υστερ' απ' το δεύτερο αυτό, για δεκαπέντε μέρες λούφασα στο μαραγκούδικο. 'Ολη τη μέρα ρουκάνιζα, κάφωνα και τραγουδούσα. Οι έξουσιες ήταν όλες έσσηκαμένες στο πόδι να βρουν το φρονά...

— Μήτε είδα κανείς μήτε άκουσε.

— Την άλλη Κυριακή, ύστερ' από δεκαπέντε μέρες άδύνατο να κρατηθώ κ' αν μ' έδενε. Βγήκα πάλι κυνήγι κατά τη Γέρα. 'Εχει κ' έκει Τορτοκας... Ξημερώθηκα στη Λάροσα. 'Εκείνη τη μέρα δεν έμιασα και πολύ... Μόνο που αυτή τη φορά παρά τρίχα να βγω κυρεμένος... Αύτο που άντικρουσα ήταν κυνήγος... Είχαμε νάχοι. Χύμια να πίσση μετερίζι καθώς με είδε, σά να είχε διαβάσει κάπου τη μοιρά του. Δεν πρόκανε... Στο κεφάλι... Πάντα στο κεφάλι... Μόνο στο κεφάλι... Δεν έχει άλλο.

— Σχεδόν δεν άναψνα. Κοιτάξα αλαλόφονος τον άπαιστο έκεινο κακούργο... με το κορισιότικο πρόσωπο, τα όφρα δόλοσπρα δόντια και τα έξαισία μάτια, πίσω από τα χοντρά σιδερένια κάγκελα. Καθώς μιλούσε, ένοιωθα την πνοή του στο πρόσωπό μου.

— Φαντάζεσαι πιά εσύ ύστερ' απ' αυτό τί έγινε, ξεχολούθησε. Μα εγώ τη δουλειά μου... Θαρρείς κ' είχα πάθει άνασθησία... Δεκάρα δεν έδινα.

— Άκόμη κ' άλλον; στένωσα.

— Εθώδης την άλλη Κυριακή... 'Επάνω απ' τη Θεμερή Γούρφα κάμπωσο... Τέλος βρήκα... 'Ηταν ο τελευταίος...

— Σ' έπιασαν; ρώτησα με άνακούφισι.

— Μαζύ με άλλους... 'Απόδειξε καμιά... 'Υποψίες μόνο... Και γιά τί; ύποψίες με κόψανε μέσα δεκαπέντε χρόνια... Αν έβλεπον ήταν άδύνατο ν' άντικρύσω πώτερο τα δόλοσπρα, ύψη του μάτια, που έλαμπαν από νεύση κ' άμορφιά. 'Ενοιωθα μία τρεμύλα σε όλο μου το κορμί.

— Γειά σου, 'Αποστόλη, του είπα, κάνοντας ένα βήμα πίσω, σά μεθυμένος.

— Στο καλό, μου είπε και πέρας το χέρι του μέσα από τα κάγκελα.

— Έκανα πώς δεν κατάλαβα.

— Μην ξεχάσης να παρακαλέσεις τον πατέρα σου γιά τον Παπά.

— Μείνε ήσυχος, είπα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

(Α Π Ο Σ Π Α Σ Μ Α)

Όπως τ'ά διάφορα φυσικά φαινόμενα στην άρχη, με τό πέρασμα του χρόνου και τό μετάλλαγμα των εποχών, ξεφουρνίζουν μέσα από τις σπασμένες χώρες της μεταφυσικής κ' απ' της σπλη άντικειμενική έρευνα της επιστήμης, έτσι κ'όλες οι κοινωνικές άξίες άργότερα—άφου πρώτα παρηγήθηκαν και συζητήθηκαν με άλλες άξίες στις οποίες ζήτησαν να στηρηθούν γιά να μελετηθούν—(όπως ή τέχνη στη θεωρεία από τον Πλάτωνα και στην 'Ηθική από το Schüller)—με την πρόοδο της επιστήμης άπαρηγήθηκαν της μεταφυσικής τις σκοτεινές ξεγήσεις και της φιλοσοφίας τόν άπειροσισμό και ύποκνησαν στις έπιστήμης τη βάση πένοντας έτσι την άνάλογη θέσι τους μέσα στους διαγραφόμενους κύλους των εποχών.

Όμοια κ' ή αισθητική έξετάζοντας την τέχνη—μία δηλ. κοινωνική άξία όπως το δίκαιο, ή ήθική και ή θρησκεία—άφου έφτασε σε ένα άρκετά μεγάλο βαθμό προόδου με τη μελέτη της από τη φιλοσοφία πέρας στην έπιστήμη παύονται έτσι να είνε ή φιλοσοφία του όφραου και γενόμενα πιά ή έπιστήμη του καλού.

Η έπιστήμη όμως μ' όλο που έδωσε νέα μορφή και ξεχωριστή θέσι στην αισθητική δεν άπαρηγήθηκε μερικώς προλήψεις της φιλοσοφίας (όπως και ή ήθική και ή θεολογία που δεν άντέχει και πολύ στην άντικειμενική έρευνα της έπιστήμης) και τούτο γιάτί μόνο φαινομενικά ή αισθητική ήταν άπαισιωτική κ' άνεξάρτητη έπιστήμη, πραγματικά όμως έσαρτήθηκε από διάφορες άλλες δόλοσπρες άνάλογες με τη θέσι που έπεργεν άπεί άνέμεσε τους.

Έτσι μας δόθηκαν διάφορες ξεγήσεις της τέχνης πού σπουδαιότερες είνε ή βιολογική από τον Σπένσερ και τον Άλλεν, ή ψυχολογική από τον Dubos και τόν Lips (ή διαμορφωτική ξεγήση του Μπέζον και του Λάροσον δεν είχαν θέσι στην ψυχολογική αισθητική) και ή ιστορική ξεγήση της τέχνης από τόν Ταιν.

Όμως όλες αυτές οι ξεγήσεις δεν είνε παρά ύποκειμενικές μελέτες κ' όχι άντικειμενική έρευνα που άρμόζει σε κάθε κοινωνική εκδήλωση. Κι' άκόμια οι έπιστήμες αυτές που παρακάλε τις θέλσαν στη αισθητική, μήτε οι προλήψεις είνε, μήτε και που μπορούν να κρατήσουν το βάρος του φαινομένου της τέχνης, γιάτί είνε τόσο άδύνατοι κ' άσθενείς ο ίδιος που γιά να σταθούν όρθιες στη θέσι τους και να άνδρξουν στο φακό της άντικειμενικής κριτικής, στηρίχτηκαν οι ίδιες απ' τις πάνω σε πιο δυνατές και τέλει αδιυπόστατες έπιστήμες, όπως στην κοινωνιολογία που είνε ή έπιστήμη των κοινωνικών νόμων, που μετασχηματίζονται στο δυνατό συμπέρασμα του χρόνου αλλάζουν κ' στένουν νέα, ή γρημίζονται την ύπαρξη των κοινωνικών φαινομένων και ρυθμίζουν τις διάφορες εκδηλώσεις της ζωής, όπως να πετυχαίνεται ή άναμνηστική άρμονία της κοινωνίας σε όλες τις περιόδους της ιστορίας.

Έτσι κ' ή αισθητική που είνε ή έπιστήμη ενός κοινωνικού φαινομένου δεν μπορεί να μείνει ξεχωριστή και σε θέσι μετάρσιου, όπως τη θέλησε ο Schellig γιάτί κάθε φαινόμενο κοινωνικό δεν άποτελεί ένα παγινίδι, αλλά μία άξια—άναξάρτητα από τό σκοπό που επιδιώκει, ή που μπορεί να μην έχη. Και όπως κάθε άξια στηρίζεται στους διάφορους κοινωνικούς νόμους που τη νύτουν και της δίνουν την πρόποσα όψη γιά να κυκλοφορήση στη ζωή, έτσι κ' ή τέχνη απ' αυτή θά έσαρτηθ ή και θά διαρρυθμισθ 'Υστερα απ' αυτό ή αισθητική δεν μπορεί ν' άποτελή κλάδο και της βιολογίας ή της ψυχολογίας, αλλά της κοινωνιολογίας χωρίς όμως και να άρνιέται ό,τι ουσία αυτές της προσφέρουν.

Αλλά άς κοιτάξουμε με μία γρήγορη ματιά από κοντά όλες τις παραπάνω ξεγήσεις της τέχνης, οι οποίες, ως είπαμε, αν και δεν παύουν να ήσαν μία κάποια άξία, δεν μπορούν όμως να δώσουν την πρόποσα θέσι στην αισθητική, την ίσια και έκμεταλλεύονται σύγχρονα γιά όφελός τους.

Και πρώτο: Η βιολογία θεώρησε την τέχνη

Έργα χωρίς να γυρίσω να ιδω πίσω μου, βιολογικός, αναγκισμένος, άρρωστος. Και σάν πέρασα κάτω από τη μεγάλη πόρτα του Κάσπου, άρχινησα να τρέχω τον κατήφορο, ορβόλυντας προς τη Φωκιάτορνα, τόν κόβρο, με μία λαχάρα να πέσω, να γρημινισθώ απ' έκει στη βλάστηση, να ταρώ στα βάθη της μαζύ με το ροβερό, τό άποτρόπαιο μουσικό που με μόνανε, σά να είχα γίνει λίγο πολύ κ' εγώ τώρα, και μόνο που τ' άκουσα, κυνήγος ανθρώπων.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

σάν στοιχείο άπαραίτητο στην άνθρώπινη ζωή, αιώνιο και άναλλοίωτο που έχει τη δική του χώρα μέσα μας και έξωται άμεσα ή έμμεσα από τη φυσιολογική εξέλιξη του άνθρώπου ως είδους! αλλά σύμφωνα μ' αυτά ή τέχνη βαλμένη και κινουμένη μέσα σε σενούς και σιδερένιους νόμους άνεξέλιχτους στη διαδρομή του ανθρώπου μέσα στο χρόνο και αδιάφορους σε κάθε έξωτερική μεταβολή της ζωής του θά έπρεπε να μ'ας παρουσιάζεται ομοιομορφή μέσα στις διάφορες εποχές να μ'ας συγκίνη πάντοτε και να μείνη ή ίδια μέσα στο διάστημα της ζωής. Όμως τίποτε τέτοιο δεν συμβαίνει. Οι ρυθμοί της τέχνης αλλάζουν πάντοτε και γεννιούνται ή έξελίσσονται κατά τόπους και χρόνους (αίγυπτιακή τέχνη, ελληνική γλυτική, βυζαντινή άρχαιολογική).

Μ' αυτό το πνεύμα παρατηρώντας άκόμια ή βιολογία θεώρησε την τέχνη άναγκαία γιά να πραγματοποιήση την κατανάλωση ενός μέρους ψυχικού ρευστού του έσωτερικού οργανισμού μας, κατανάλωση άπαραίτητη γιά την ισορροπία της ζωής μας. Η παρατήρηση αυτή δεν μπορεί να άποτελή άντικείμενο της έπιστήμης, άφου δεν έκφράζει παρά την ύποκειμενική αντίληψη μιας πλειάδας έπιστημόνων, που γιά να λύσουν τα δύσκολα προβλήματά της ξεφουρνούν σε άσάφαιτους και άβασάνιστους στοιχαμούς. Όμως κ' αν ήταν έτσι τότε ή αισθητική διάθεσι (καλλιτεχνική δημιουργία και αισθητική άπόλαυσι) θά έπρεπε να άρχιζε την ιστορία της από τη στιγμή της πρώτης εμφάνισης του άνθρώπου στη γή! Μα δολύκληρη ή έπιστήμη μήτε και της βιολογίας τούτες έξασυρμένες μέσα βεβαίως, πώς κάθε διάθεσι (καλλιτεχνική, φιλοσοφική) έλευται από την ήρεμία της πρακτικής άνασχόλησης των πρώτων άνθρώπων που καθώς και ή ποιητική φαντασία του Άισχλου μ'ας βεβαίωνει

«...οι πρώτοι μ'έν βλέποντες έβλεπον μάτην κλόνοντες ούκ ήζονον...»

άλλά μήπως και στο παιδίό τό πρώτα χρόνια δεν συμβαίνει το ίδιο, δεν λείπει κάθε δημιουργία στην άρχη; 'Αλλά κ' ύστερα απ' αυτή πόσο άργεί να αιώσση μέσα του ή ήδονή της άπόλαυσης! Η αισθητική διάθεσι γεννήθηκε απ' αυτές τις πρακτικές ένέργειες του άνθρώπου γιά πρακτικές στην άρχη σκοπούς (κατοποίησης γιά οικονομία χώρου, άξωμα περσών κ.λ.) κ' έφθασε να έκφραζή την έκτίμησι της πραγματικότητας μιας εποχής.

Δεύτερο: Όμοια με τη βιολογία κ' ή ψυχολογία θεώρησε ότι σάν ψυχικό κόσμο του άνθρώπου ένοπάρχει ένα άπλοτο και παντοεινό όμοιο όφραο γι' αυτό και έπρόσθεσε κ' έκτη αισθησι, την αισθησι του όφραου. Έξασυρσε δέ την καλλονή από την αλήθεια και την ήδονή.

Όμως, μήτε γιά την αλήθεια, μήτε γιά την ήθική ένδιαφέρεται ή τέχνη κ' άκόμια μήτε γιά το γένμα, με τό όποιο θέλησε να την όσση ο Ουάιλνι. Γιατί κ' ή ήθική κ' ή αλήθεια δεν έχουν τίποτε τό άπλοτο, κ' είνε άξίες που αλλάζουν και τροποποιούνται σε διάβα των περιόδων της ζωής, όπως μεταβάλλεται κ' ή τέχνη που είνε

«Μυστράς».—'Αρχοντική οικία Βυζαντινών χρόνων με έξώστην.

μία όμοια τους άξία. Κ' είνε βέβαιο πώς κανένας δεν θα σκεφθ ή ποτέ να κατακρίνη τόν Άισχλο, τόν Γκαίτε, τη Χαλμιά ή τόν Πόε γιάτί τάχα τά έργα των δεν άναποκρίνονται στην αλήθεια, γιά την όποια καθώς είπαμε, άδιαφορεί ή τέχνη που «ού τά γενόμενα αλλά όια άν γένοντο» όρίζει, όπως και κανένας δεν θά κατακρίνη τόν Άριστοφάνη ή μερικά από τά άρχαία γλυπτά γιάτί έξυπνόν τις επιθυμίες κ' άνάβουν τόν πόθο. Η τέχνη στέκει μακριά από κάθε τέτοια πρόληψη και στηρίζεται στην άψογη αναλογία της μορφής που όρίζεται από άπειρες αίτιες (πίστις, θρησκεία, πολιτική ζωή, κατάσταση άτόμων, όντότης του καλλιτέχνη κ.λ.) σε μία ώρισμένη σύνθεσι, από τις αίτιες δέ αυτές κ' από τη διαφορετική δύναμι και βιούτητα αυτών έξαστάται και τό άποτέλεσμα της σύνθεσης τους.

Κ' ύστερα απ' αυτά θά έπρεπε να πούμε, πώς ή όμορφιά όπως και ότι καλούμε γούστο ή καλαισθησία δεν είνε τίποτε παγίο κ' άπλότο «έν στάσι άνω τόπου και χρόνου» αλλά κάτι μεταλλασσόμενο «έν δράσει και κινήσει» ένα έθα κολούθημα δηλαδή της κοινωνικής μας ζωής, ένα φαινόμενο κοινωνικό. «Ό,τι έμεις σήμερα θεωρούμε άσχημο—λέει ο Hartmann—συνγινούσε κεί θ' αμ' αμ' αμ' από τους άνθρώπους που ζούσαν μερικώς χιλιάδες χρόνια μπροστή μας».

Τρίτο: Κι' από τις δύο παραπάνω σχολές ή ιστορική σχολή του Ταιν περισσότερο πλησιάζει την αλήθεια. Ό Ταιν είνε ο πρώτος που

Έρημο τὸ ἀνηφορικὸ λιθόστρωτο ἔρπει εἰς τὴν πλαγίῳ τοῦ ὄχρου λόφου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπλώνεται ἡ παλαιὰ χώρα τοῦ Μυστρά, τὸ βασιλεῖον τῶν Παλαιολόγων. Τὸν δρόμον πλατύνουν ἐρείπια παλατιῶν, ἄλλα ἔρημα καὶ καταρρέοντα, ἄλλα ἐπισκευασμένα χονδροειδῶς με τερατώδεις καὶ ἀκαλαισθήτους προσθήκας σὰν βδελυρὰ νεοπλασμάτα εἰς σῶμα βασιλοπούλας. Ἐκεῖνο τὸ παλάτι ποὺ στεγάζει μίαν πτωχὴ οἰκογένεια μετὰ τὰ κατσίκια τῆς καὶ τὴν ἀγελάδα τῆς, ἔχει ἀκατοίκητο τὸ ἐπάνω πάτωμα, παραδομένο εἰς τὶς κουκουβάγιες καὶ τὶς νυχτερίδες· ἐπάνω σὲ μιὰ πελωρία χαριτωμένη καμάρα στηρίζεται ὁ ἐξώστης. Τὴν γύρω του ἀσχημιά εὐτυχῶς ἀνέλαβε νὰ κρύψῃ μιὰ στοργικὴ ἄμπελος, ἀναρριχηθεῖσα καὶ περὶ πτύσσουσα τὰ ἐρείπια στοργικῶς. Ἐνα μικρὸ γουρουνάκι ἀνασκάπτει τὰ πεσμένα λιθάρια καὶ γρυλίζει κλαψιάρικα ἀπὸ τὴν πείνα.

Τὰ βρώμικα παιδιὰ τοῦ σημερινοῦ ἰδιοκτήτου παίζουν ἀμέριμνα εἰς τὴν λιθόστρωτο αὐλή, ἡ ὁποία εἶδε τὸν παλαιὸν αὐθέντην ἴσως σπαθάρειον ἢ ἄλλον τιτλοῦχον νὰ περὶ ἀπὸ τὸ καμαρωμένο αὐτὸ. Καὶ ὁ δρόμος ἐξακολουθεῖ ἐν μέσῳ τῆς αὐτῆς ἀθλιότητος νὰ ἀναβαίνει πρὸς τὴν ἀκρόπολιν· ἐδῶ περὶ ἀπὸ μίαν θολωτὴν διόδον καὶ παρέκει ἀνοίγει εἰς ἕνα μικρὸ πλάτωμα καὶ ἕνας ναὸς χάσμα ὀφθαλμῶν καὶ γοητεία χάριτος ἀναφαίνεται. Εἶνε ὅλος ἁρμονία μετὰ ὠραίας ἀψίδας καὶ δίφυλλα παράθυρα. Ἡ διακόσμησις τοῦ ἀπλῆ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο πλεον ἐντυπωτικῆ ὠραία ἀπλᾶ κεραμοσυρτικὰ κοσμήματα, τόσον ἀπλᾶ, σὰν νὰ ἔγιναν κατὰ τύχην ἀπὸ τὸν κτιστὴν. Ὁ θόλος... ἀλλὰ θόλος δὲν ὑπάρχει. Κάποιος δῆμαρχος τῆς Σπάρτης εἶχε τὴν μεγαλοφυᾶ ἰδέαν νὰ ἀφαιρέσῃ τοὺς κίονας ποὺ τὸν ὑπεβάσταζον διὰ νὰ κοσμήσῃ μίαν ἐκκλησίαν τῆς Σπάρτης καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ πτώσις τοῦ θόλου. Ματαίᾳ ἡ μέριμνα τοῦ κ. Ἀδαμαντίου νὰ ὑποστηρίχῃ ὅ,τι ἔμεινε μετὰ τὰ μέντα καὶ κτισίματα. Ἡ πληγὴ μένει ἀνοικτὴ καὶ φωνάζει τὴν νεοελληνικὴν κακομοιρὰ ἢ ὅποια πάντοτε καταστρέφει, καταστρέφει...

Τώρα ὁ δρόμος φθάνει εἰς ἕνα μικρὸ ὀροπέδιο με ἐπιβλητικὰ καὶ ἐκτεταμένα χαλάσματα. Ἐνας μικρὸς στρογγυλὸς πύργος θὰ ὑπερῇ σπιζὲ τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ οἰκοδομήματος τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἀνάκτορον τῶν Παλαιολόγων. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ βασιλεύσῃ ὁ μάρτυς βασιλεὺς, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα ἐστέρησε καὶ τῆς τελευταίας εὐτυχίας νὰ βρεθῇ ἕνας χριστιανὸς νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι του. Ἐδῶ μιὰ μεγάλη σκάλα εἰσάγει εἰς ἕνα προθάλαμον καὶ ἔπειτα ἀμέσως ἡ αἰθουσα τοῦ θρόνου μεγαλοπρεπῆς μετὰ ὅλην

τὴν καταστροφὴν τῆς, μετὰ ἐμφανῆ ἀκόμη τὴν θέσιν τοῦ θρόνου ποὺ θὰ τὸν ἐσκέπαζε τὸ χρυσοστόλιστον κουβούκλιον.

Καὶ αὐτοὶ οἱ αἰῶνες μᾶς τὸ παρέδωσαν ἄθικτον. Οἱ Τούρκοι τὸ ἐχρησιμοποιοῦν ὡς διοικητήριον, ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς τὸ παρέλαβε σῶον καὶ τὸ μετέβαλεν εἰς ἐρείπια. Οἱ χωρικοὶ κτίζοντες τὸν νέον Μυστράν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, εἶχον ἀνάγκην ἀπὸ μάρμαρα καὶ ἀγκωνάρια. Καὶ χωρὶς καμμίαν τύψιν, οὐ γὰρ ἐγνώριζον τί ἐποίουν, ἐπῆρσαν τὰ σκαλιὰ, τὴν μαρμαρόστρωσι, τὰ ὠραία πλαίσια τῶν παραθύρων ποὺ ἐνθιμίζαν φλωρεντιανὰ παλάτια καὶ ὅ,τι ἀπέμεινε καταστρέφει ἀκόμη περισσότερο ἢ βροχὴ καὶ ὁ καιρὸς.

Καὶ ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις αὐξάνει· ἐδῶ ἡ βροχὴ ἐσβύσε ἀνεκτιμήτους τοιχογραφίας καὶ ποικίας ἀσυνήθιστης ζωῆς καὶ δυνάμεως καὶ παρέκει ὅ,τι δὲν ἐχάλασε ἡ βροχὴ, ἐχάλασεν ὁ ἄξεστος τοσοῦτος ἢ πλάνης τρελλὸς ποὺ ἔγραψε τὰ ρητὰ του καὶ τὸ ὄνομα του εἰς ὅλους τοὺς τοίχους τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Μυστρά, ἐρήμους καὶ καταφύγια προβάτων καὶ κατοικιών. Ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἐσώθη ἡ Μητρόπολις μετὰ τὰ ἐπισκευασθέντα κελιά τῆς ἀπὸ ἕνα δεσπότην τῆς Σπάρτης καὶ ἡ Παντάνασσα χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῶν δύο ἀδελφῶν Γιατράκων, αἱ ὁποῖαι μονάζουσιν ἐκεῖ, λατρεύουν τὸν πάγκαλον ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἔργα τῆς τέχνης.

Καὶ εἶνε μία παρηγορία ἡ ὀλιγόωρος διαμονὴ εἰς τὴν Παντάνασσαν, δὲν ἠλλαξε τίποτε ἀπὸ τὴν καλὴν τῆς ἐποχὴν, παρὰ μόνον ὅτι εἶνε ὅλα καθαρὰ, νοικοκυρεμένα, καὶ ὅ,τι ἐπισκευάζεται γίνεται κατόπιν μελέτης τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος. Ἀπὸ τὴν ὠραία στοάν τῆς, ἐνθιμίζουσιν τὸ πλοῦστον τῶν μοναστηρίων τῆς Ἰταλίας μοναδικὴ ἐκτείνεται ἡ θέα εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Σπάρτης μετὰ τοὺς πυκνοὺς ἐλαιώνας καὶ πορτοκαλιώνας, μετὰ τοὺς παραδοξοσχήμες ἀκροβουνούς τοῦ Ταῦγέτου. Τριγύρω ἀπλώνεται ὁλος ὁ Μυστράς. Οἱ δρόμοι ὀφιοειδεῖς ἀναβαίνουν σιγὰ σιγὰ. Νὰ! εἰς τὴν ἀρχὴν, μετὰ τὴν γέφυραν, ἐπισκευάσθησαν σήμερον διὰ νὰ ἐπιτρέπουσιν τὴν ἀνάδον εἰς τὰ αὐτοκίνητα, ἡ Περίβλεπτος, χωμένη μέσα εἰς τὸν βράχον, ὁ Ἅγιος Νικόλαος, τὸ Ἀφεντικὸ μετὰ τὴν γαίνουσαν πληγὴν τοῦ θόλου, συγκρότημα τῆς Μητροπόλεως μετὰ τὸ ὠραῖο καθωνοστάσιο.

Κοντὰ εἰς τὴν Μαγμάρα, μιὰ δεσπορὴ καὶ φλύαρη βρῦσι, ποὺ βγαίνει ἀπὸ μιὰ ρωμαϊκὴ σαρκοφάγο, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μετὰ τὰ θαυμάσια τοιχογραφήματα. Καὶ ἂν σηκώσετε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἐπάνω μετὰ τὰ οἰκήματα τῆς ἄνω πόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἶνε ἀρκετὰ διατηρημένα, τὸ φραγκοβυζαντινὸ κάστρο τοῦ Μυ-

στρά στέφει τὸν λόφον μετὰ τὰς ὀδοντωτὰς ἐπάλξεις του.

Καὶ ὅταν κατεβαίνης ἀπὸ τὸν Μυστρά, ἐπιστρέφων, γεμίζει ἡ ψυχὴ μελαγχολία διὰ τὸ περασμένον μεγαλεῖον, τὸ σημερινὸ κατάντημα τῆς βασιλίδος πόλεως, μισοκαταστραμμένους ναοὺς καὶ τὰ ἐρειπωμένα παλάτια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΑΙΟ ΝΗΣΙ.....

Τὰ χιονισμένα τὰ βουνά, τοῦ καραβιοῦ τὴν πλόην Ὁρθός, κυττάζω ἐκστατικὰ, μετὰ τὰ μαλλιά οἰγμένα Στῆς αἶρας τῆς θαλασσινῆς τὸ φῶσμα τὸ πλάνο, Ὁραῖο νηοὶ ποὺ ἀγνάντια μου σὰν ὄνειρο φαντάζεις τοῦ κόσμου τοῦ νοσταλγικοῦ ποὺ κλειῶ μέσ' στὴν [ψυχὴ μου.

Χαράζει ἡ μέρα καὶ μιὰ ἀγνή σ' ἔχει ἀγκυλώσει [δριμύλη

Μετὰ τὴν λαχτάρα τὴν θερμὴν χωριατοπούλας κόρης Ποὺ σφίγγει, στὰ μελαχροινὰ καὶ μεστωμένα μπράτσα Τ' ὠραῖο κεφάλι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ φιλεῖ στοτόμα.

Φυσάει τ' αἶρε ἀπάρθενον ποὺ κατεβαίνει ἀνάγια Ἀπ' τὶς χιονόλευκες κορφές, κομίζοντας τὸ μόσκο τοῦ πρὶνου, τῆς ἀγρόσυλης, τοῦ θύμου καὶ τοῦ [κρίνου

Κι' ἀναγαλιάζει μου ἡ ψυχὴ στὰ φουσκοκωμένα στήθια.

Προβάλλει ὁ ἥλιος χύνοντας τὰ δόχρωνα μαλλιά του, Κ' ἐρωτευμένος τὰ λευκὰ γλυκοφιλεῖ ἀκροβούνια Καὶ λύνει καὶ τῆς καταχνίας τὰ ἐρωτευμένα μπράτσα Τελειώνοντας τὸ ἐρωτικὸ, νυχτερινὸ τῆς γλέντι. Ὁραῖο νηοὶ, τάφους γλυκὴ τῆς πίκρας καὶ τοῦ πόνου Σὲ σὲ πετάει, γοργόφτερος, ὁ λογισμὸς μου πάντα, Ἀποζητώντας τὴν γλυκεῖα γαλήνη ὅπου χαρίζει Τὸν ὄπνο τὸν ἀτάραχο· καὶ σ' ὠρο σὺν ἀκρογιάλι, Ἀπ' τὰ γαλάζια κύματα τ' ἀπαλοχαϊδεμένα, Τὴν ὕστερή μου κατοικίαν, ἐσκούρασι γιὰ πάντα. Ὁραῖο νηοὶ, τάφους γλυκὴ τῆς πίκρας καὶ τοῦ πόνου! Ἀθήνα 20-9-27.

Κ. Α. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Στὸ τρελλὸ στροβίλισμα μιᾶς Ἀποκρηᾶς, πέρασες σὰν ὄνειρο μπρὸς μου κολομπίνα, κ' ἐνοίωσα τὴν πυρκαϊὰ μιᾶς τρελλῆς ματιᾶς, μ' ἐσφιξαν τὰ χέρια σου, ἄσπρα σὰν δνὸ κρίνα. Πέρασες ἡ Ἀποκρηᾶ, τέλειωσες ἡ γιορτὴ, ἐσφυχοῦν τὰ φλόοντα σὲ θλιμμένο τόνο, σ' ἔχασαι τὰ μάτια μου σ' ἄρπυγο προῖ, ἔζησες ἡ ἀγάπη μας, μιὰ νυχτιά καὶ μόνο.

26—7—27

ΑΛΕΚΟΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

